

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ing. M.F.**, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem v Praze 7, Strojnická 27, proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 27. 1. 2011 č.j. PPR-26538-5/ČJ-2010-99KP,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 9. 2. 2011 se žalobce domáhal jednak přezkoumání rozhodnutí policejního prezidenta (dále rovněž „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) ze dne 9. 12. 2010, č.j. PPR-21198-5/ČJ-2010-99KP, a jednak rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 28. 1. 2011, č.j. PPR-26551-5/ČJ-2010-99KP.

Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010, č.j. PPR-21198-5/ČJ-2010-99KP žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí vydané v I. stupni, tj. rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru č. RŘMSK-MŘ-761/2010 ze dne 21. června 2010, kterým mu byl snížen zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“).

Rízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 9. 12. 2010, č.j. PPR-21198-5/ČJ-2010-99KP bylo zastaveno usnesením zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2014 č.j. 10Ad 3/2011-55 pro uspokojení žalobce.

Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2011 č.j. PPR-26538-5/ČJ-2010-99KP žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí vydané v I. stupni, tj. rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále rovněž „služební funkcionář“) ve věcech služebního poměru č. RŘMSK-MŘ-1743/2010 ze dne 21. června 2010, kterým bylo

rozhodnuto tak, že podle § 114 zákona přísluší žalobci dnem 1. července 2010 základní tarif z 07. tarifní třídy a stanoveného 02. tarifního stupně ve výši 23 960,- Kč měsíčně, přičemž ostatní složky služebního příjmu jako je zvláštní příplatek určený podle § 120 odst. 3 zákona ve výši 4 400,-Kč a osobní příplatek stanovený podle § 122 zákona ve výši 500 Kč se nemění, tedy služební příjem celkem měsíčně činí 28 860,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 27. 1. 2011, čj. PPR-26538-5/ČJ-2010-99KP se odvolací orgán nejprve zabýval tím, zda bylo napadené rozhodnutí řádně odůvodněno, přičemž konstatoval, že služební funkcionář v odůvodnění uvedl, že odvolatel bude vykonávat službu v jednosměnném režimu služby, a proto nesplňuje podmínky ve smyslu ust. § 114 odst. 2 zákona pro zvýšení základního tarifu o 10 % a nenáleží mu zvýšený tarif ve smyslu § 114 odst. 1 zákona. Odvolací orgán shledal odůvodnění strohé, leč přezkoumatelné, obsahově určité s tím, že porušení ust. § 181 odst. 2 písm. a) a c) zákona shledáno nebylo. Z výrokové části napadeného rozhodnutí vyplývá, že služební funkcionář rozhoduje o právech a povinnostech účastníka řízení, který je jednoznačně určen, základní tarif je přiznán na konkrétní finanční částku s termínem účinnosti změny určeným konkrétním datem, nechybí odkaz na příslušná ustanovení zákona.

Dále se odvolací orgán zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem, přičemž dospěl k závěru, že ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje vydal napadené rozhodnutí jako příslušný služební funkcionář a odvolání bylo podáno ve lhůtě stanovené pro podání odvolání.

Poté odvolací orgán konstatoval důvody uvedené v odvolání a sice, že předmětné řízení bylo vedeno způsobem, kterým odvolateli byl znemožněn výkon práv účastníka řízení, v napadeném rozhodnutí není uvedeno, na základě čeho došlo ke změně dosavadního směnného režimu služby na jednosměnný režim služby, a rovněž námitka, že rozhodnutí ve svém důsledku obchází zákon a vede k porušování § 62 a § 54 regulujících služební pohotovost a práci přesčas, odvolatel přitom zdůraznil, že směnný režim nelze nahradit nařízením služebních pohotovostí.

K porušení procesních práv odvolací orgán konstatoval, že odvolatel byl krácen na svých právech tím, že o předmětu řízení byl informován až doručením napadeného rozhodnutí, nebyl poučen o svých právech účastníka řízení a tedy před vydáním rozhodnutí nemohl tato práva realizovat, zejména právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění, naproti tomu mohl tato práva uplatnit při podání odvolání, čehož využil. Odvolací orgán dospěl k závěru, že v daném případě mohly nastat důvody pro změnu organizace výkonu služby, a proto přistoupil k odstranění těchto vad a následně rozhodl. Dne 7. 12. 2010 byl odvolateli zaslán dopis, kterým byl vyrozuměn o složení senátu poradní komise, informován o předmětu řízení, poučen dle svého procesního postavení podle příslušných ustanovení zákona (§ 172 a § 174) a vyrozuměn o možnosti realizovat své právo účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění, avšak odvolatel svých práv nevyužil.

Následně odvolací orgán uvedl, že ve stanovisku k odvolání uvedl služební funkcionář, že k zajištění akceschopnosti výkonu činnosti výjezdových skupin SKPV MŘP Ostrava byl ředitelem MŘP Ostrava vydán pokyn č. 21/2010, kterým bylo stanoveno, jakým způsobem bude zajištěna výjezdová činnost nejen v pracovních dnech, ale je zde upraveno i zajištění výjezdové činnosti ve dnech pracovního klidu a volna.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že u odvolatele se nejedná o výkon služby ve směnném ani v nepřetržitém režimu, jak stanoví § 53 odst. 4 zákona a nesplňuje tedy zákonnou podmínku pro přiznání zvýšeného základního tarifu o 10 % dle ust. § 114 odst. 2 zákona. Za důležitý zájem služby, pro který lze nařídit služební pohotovost ve smyslu ust.

§ 62 odst. 1 zákona, označil odvolací orgán takovou skutečnost, která může přispět či zajistit kvalitní a řádné plnění úkolů vyplývajících z právních předpisů a tedy i nezbytnost zajištění výjezdové činnosti v rámci služby, kde je odvolatel zařazen.

Dále odvolací orgán uvedl, že zákon zakotvuje definici směnného režimu služby, která v předcházejících úpravách služebního poměru chyběla. Za dvousměnný nebo třisměnný režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích (směny se nemusejí střídát tak, aby pokryly celých 24 hodin – u dvousměnného režimu mohou směny pokrývat pouhých 16 hodin). Není rozhodující, zda je jedna směna příslušníků početnější a druhá směna příslušníků méně početná. O dvousměnný nebo třisměnný režim služby jde i v případě, kdy při střídání příslušníků ve směnách dojde k souběžnému výkonu služby příslušníků navazujících směn, avšak jen po dobu 1 hodiny. V případech, kdy je to nezbytné pro zajištění výkonu služby, může být tato doba delší. Z uvedeného vyplývá, že podmínky směnného režimu služby nejsou splněny, jestliže jsou směny sice vykonávány v různých úsecích dne (například jeden týden ráno, druhý týden odpoledne), ale nedochází ke střídání příslušníků v jednotlivých směnách. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu. Za nepřetržitý se považuje také režim služby, v němž se příslušníci sice v průběhu 24 hodin nestřídají, ale vykonávají v něm službu ve 24hodinových směnách; znamená to, že nepřetržitý provoz může být současně jednosměnný (ve 24hodinových směnách), dvousměnný (ve 12hodinových směnách) i třisměnný. Dvousměnný a třisměnný provoz však nepřetržitým být nemusí. Nepřetržitým provozem není provoz, v němž je připravenost k výkonu služby v době noční nebo v sobotu a v neděli zabezpečována služební pohotovostí příslušníků. V návaznosti na uvedené odvolací orgán doplnil, že zvýhodnění příslušníků, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli, je odůvodněno tím, že u nich dochází k narušení biorytmu a společenského a rodinného života. Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl. Služební funkcionář vymezí, kteří příslušníci jsou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém provozu a těmto příslušníkům náleží zvýšený tarif. Příslušníkovi se zvýšený tarif odejme v případě, že je převeden do jiného než směnného nebo nepřetržitého režimu služby (převedení na jiné služební místo, změna režimu služby na téže služebním místě).

Závěrem odvolací orgán zdůraznil, že se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím, neboť je v pravomoci ředitele rozhodnout, jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů vyplývajících z právních předpisů, a také rozhodnout, kteří příslušníci budou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém režimu služby. Důsledkem je, že příslušník, který se nepodílí na zajišťování směnného nebo nepřetržitého režimu služby výkonem různých směn, nemá nárok na zvýšení základního tarifu o 10 %.

V podané žalobě tvrdí žalobce, že napadená rozhodnutí služebních funkcionářů jsou nezákonná a své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že řízení ve věci služebního poměru předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo závažnými vadami, neboť prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno v průběhu řízení, když prvním úkonem vůči žalobci bylo přímo rozhodnutí učiněné služebním funkcionářem. Z uvedeného vyplývá, že muselo být vypracováno již před tímto časovým okamžikem a mimo vlastní správní řízení. Nezákonným

postupem tak byla žalobci upřena práva účastníka řízení vymezená zejména ust. § 174 zákona. Žalobce je toho názoru, že tyto vady nemohly být napraveny ani procesním postupem odvolacího orgánu.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že žalovaný se řádně nevypořádal se všemi námitkami odvolání, a to zejména ohledně námítky, zda zrušením směnného režimu služby nedochází nejen u žalobce, ale u všech příslušníků útvaru vyšetřování v rámci Městského ředitelství Ostrava k obcházení zákona. Žalobce nesouhlasí s tím, že zrušení směnného režimu bylo zajištěno výjezdovou činností prostřednictvím systému nařízených pohotovostí a přesčasů, když pohotovosti a práci přesčas lze nařídít ve smyslu § 62 a 54 pouze tehdy, vyžaduje-li to důležitý zájem služby, který v daném případě dle žalobce dán není. Žalobce přitom zdůraznil, že až do července roku 2010 existoval v rámci Městského ředitelství Ostrava vícesměnný režim služeb. Nadto má za to, že zavedením jednosměnného režimu služeb si ředitel nepočínal s péčí řádného hospodáře, neboť jednosměnný režim služeb je hospodárnější pouze v rámci těch policejních ředitelství, kde je nízký nápad trestné činnosti a kde je nařízená práce v rámci placených přesčasů minimální. Na podporu uvedeného poukázal žalobce na prezentaci Ředitelství řízení lidských zdrojů Policejního prezidia ČR ze dne 16. 6. 2010, z něhož vyvozuje, že dvousměnný režim služby, který je zrušen, je pro rozpočet hospodárnější.

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdí, že napadená rozhodnutí porušují ve svém důsledku jeho ústavně zaručené právo na spravedlivou odměnu za práci podle čl. 28 Listiny základních práv a svobod, neboť právo na spravedlivou odměnu lze definovat jako stejný služební příjem za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty (ust. § 112 odst. 3 zákona). Žalobce přitom tvrdí, že se mu takové stejné odměny nedostává, neboť skutečným důvodem napadeného rozhodnutí byla pouze snaha snížit jeho příjem, kterým má být kompenzován schodek v hospodaření s rozpočtovými prostředky Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, přičemž ne na všech krajských ředitelstvích policie docházelo ke snižování služebních příjmů. Žalobce tvrdí, že služební funkcionáři si s péčí řádného hospodáře nepočínali, a proto vznikl v rozpočtu schodek, který je nyní pokrýván snižováním služebních příjmů. Žalobce považuje předmětná rozhodnutí za nezákonná i za protiústavní, a to i s přihlédnutím k možnému analogickému výkladu nálezů Ústavního soudu týkajících se snižování platů soudců, a to vzhledem k některým podobnostem v postavení soudců a příslušníků bezpečnostních sborů, v rámci svého služebního postavení se neřídí pracovní právními předpisy, ale zvláštní zákonnou úpravou, která jim ukládá celou řadu omezení. Vzhledem k těmto skutečnostem musí mít za svou službu i odpovídající finanční ohodnocení, které musí poskytovat určitou jistotu a nemůže být svévolně snižována služebními funkcionáři.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující:

- *k namítaným procesním pochybením*, že žalobce byl poučen dopisem předsedy poradní komise ze dne 6. 12. 2010 o svých procesních právech a bylo mu umožněno uplatnit práva účastníka řízení dle § 174 zákona. Pokud prvostupňový služební funkcionář správně aplikoval základní normy vztahující se k dané problematice a odkázal na příslušná ustanovení zákona, prvostupňové rozhodnutí bylo obsahově dostatečně určité a přezkoumatelné. Žalobce měl možnost realizovat svá procesní práva v odvolacím řízení, mohl uvést nové skutečnosti a podat návrhy na provedení důkazů;
- *k námitce spočívající v tvrzeném porušení práva na spravedlivou odměnu za práci*, že služební funkcionáři vycházeli ve svých rozhodnutích z účinné právní úpravy, byl zjištěn stav

věci, o němž neměli důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, kterým byl nezbytný pro jejich rozhodnutí;

- *knámítce zdůrazňující zvláštní právní postavení příslušníků bezpečnostních sborů a knámítkám směřujícím ke zrušení směnného režimu služby*, že služební funkcionář je bezpochyby oprávněn v zákonem předvídaných situacích rozhodovat i o skutečnostech, které ve svém důsledku povedou ke snížení služebního příjmu. Rozhodným je, že je v pravomoci Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje rozhodnout, jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů vyplývajících z právních předpisů. V případě žalobce bylo přehodnoceno rozvržení doby služby a byl stanoven jednosměnný režim služby. Žalobce v podané žalobě ani netvrdí, že by vykonával službu v nepřetržitém nebo směnném provozu, žalobní důvody směřují pouze ke zpochybnění hospodárnosti směnného režimu služeb. Tato argumentace však nemůže v daném případě obstát, není totiž v působnosti žalobce posuzovat, zda zavedení jednosměnného režimu služeb je provedeno s péčí řádného hospodáře. Žalobcem prováděné srovnání s Krajským ředitelství hl. m. Prahy je pro potřeby zvýšení základního tarifu o 10 % nesměrodatné. Žalobce neuvádí žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že vykonává činnost ve směnném nebo v nepřetržitém režimu služby. Ke zvýšení základního tarifu o 10 % je rozhodující charakter skutečně vykonávané činnosti. Zajištění výkonu služby v oddělení, ve kterém je žalobce zařazen, vyplývá z pokynu ředitele Městského ředitelství policie Ostrava č. 21 ze dne 29. června 2010, který stanovil jednosměnný režim služby.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 21. 6. 2010 vydal ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. RŘMSK-MŘ-1743/2010, kterým rozhodl podle § 114 zákona tak, že žalobci přísluší dnem 1. 7. 2010 základní tarif z 07. tarifní třídy a stanoveného 02. tarifního stupně ve výši 23 960,- Kč měsíčně, přičemž ostatní složky služebního příjmu se nemění: zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona ve výši 4 400,-Kč a osobní příplatek stanovený podle § 122 zákona ve výši 500 Kč. Služební příjem celkem měsíčně činí 28 860,- Kč. Rozhodnutí odůvodnil služební funkcionář tím, že jmenovaný bude vykonávat službu v jednosměnném režimu služby, proto nesplňuje podmínky ve smyslu ust. § 114 odst. 2 zákona pro zvýšení základního tarifu o 10 % a náleží mu nezvýšený tarif v souladu s ust. § 114 odst. 1 zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 7. 2010 odvolání, v němž namítal, že byla porušena jeho procesní práva, neboť prvním úkonem ve věci bylo rozhodnutí služebního funkcionáře, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť ve svém důsledku obchází zákon a povede k porušování § 54 a § 62 zákona regulujících služební pohotovost a práci přesčas, když zavádí pouze jednosměnný režim služby, neboť příslušníci budou vykonávat běžný výkon služby v rámci nařízených pohotovostí a prací přesčas.

V rámci „Vyrozumění o složení senátu poradní komise“ ze dne 6. 12. 2010 byl žalobce seznámen se složením senátu poradní komise, který bude projednávat jeho odvolání, a dále byl poučen ve smyslu ust. § 172 a § 174 zákona.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 27. 1. 2011 čj. PPR-26538-5/ČJ-2010-99KP tak, jak bylo podáno výše.

Součástí správního spisu je i pokyn č. 21/2010 ředitele Městského ředitelství policie Ostrava ze dne 29. 6. 2010, kterým v čl. 2 bylo upraveno „Zajištění výjezdové činnosti mimo silničních, železničních, leteckých a lodních nehod“ tak, že výjezdová činnost je zajišťována příslušníky územního odboru SKPV v pracovních dnech:

- 1) *v době od 7:00 hod. do 15:00 hod.* zajišťována v rámci jednotlivých oddělení obecné a hospodářské kriminality vlastními příslušníky dle rozpisu v rámci pravidelné směny;
- 2) *v době od 15:00 hod. do 22:00 hod.* v rámci osmi oddělení obecné kriminality jedním policistou na úseku odhalování a jedním policistou na úseku vyšetřování dle rozpisu; u oddělení hospodářské kriminality společně jedním kriminalistou dle rozpisu velených do služební pohotovosti na služebně;
- 3) *v době od 15:00 hod. do 07:00 hod.* v rámci 9. a 11. oddělení obecné kriminality na úseku odhalování vždy dvěma policisty dle rozpisu po linii násilné trestné činnosti a dvěma policisty po linii nealkoholové toxikomanie velených do služební pohotovosti v bydlšti;
- 4) *v době od 22:00 hod. do 7:00 hod.* ve dnech pondělí až čtvrtek, pokud tyto dny nejsou dny pracovního volna, dle stanoveného rozpisu dvěma policisty na úseku vyšetřování a dvěma policisty na úseku odhalování z jednotlivých oddělení obecné kriminality, velených do služební pohotovosti na služebně;
- 5) *v době od 22:00 hod. do 7:00 hod. v pátek*, pokud tento den není den pracovního volna, dle stanoveného rozpisu třemi policisty na úseku vyšetřování a třemi policisty na úseku odhalování z jednotlivých oddělení obecné kriminality, velených do služební pohotovosti na služebně.

Následně je v uvedeném pokynu upraveno i zajištění výjezdové činnosti ve dnech pracovního klidu a volna.

K projednání věci soud nařídil ústní jednání. Žalobce se z účasti u tohoto jednání omluvil. Zástupce žalovaného při jednání odkázal na vyjádření k žalobě a obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012 čj. 6 Ads 59/2012-53 a rovněž rozsudek zdejšího soudu ve věci žalobcovy kolegyně ze dne 14. 3. 2014 čj. 3Ad 3/2011-73. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud zamítl návrhy na provedení důkazu výpisy z organizační struktury Policie ČR, statistickým přehledem za období do října roku 2010, žalobcem zpracovaným porovnáním nápadu hospodářské trestné činnosti a počtu příslušníků OHK MŘ Ostrava a pražských obvodních ředitelství, prezentací PP Policie ČR „Rozpočtová situace KŘP – policisté leden – květen 2010 a výhled do konce roku“, rozhovorem s ministrem vnitra uveřejněným v deníku MF DNES dne 6. 12. 2010 a zápisem z porady vedoucího Územního odboru vnější služby MŘ Ostrava ze dne 30. 6. 2010 pro nadbytečnost, neboť uvedené důkazní prostředky jsou irelevantními pro rozhodnutí ve věci samé a posouzení žaloby, když soud vzal současně ve zřetel, že spisový materiál se stal dostatečným podkladem k vydání napadených rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 53 odst. 4 služebního zákona se za dvousměnný nebo třísměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadující výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24 hodinových směnách a režim služby podle odst. 5.

Podle § 114 odst. 1 služebního zákona základní tarif je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen.

Podle § 114 odst. 2 služebního zákona základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podstatou posuzovaného sporu je otázka, jaký režim služby žalobce vykonává, potažmo zda vykonává takový režim služby, aby mu náleželo desetiprocentní zvýšení základního tarifu, což znamená, že by žalobce vykonával službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby.

Pokud jde o právní úpravu rozvržení doby služby a odměňování obsaženou v zákoně o služebním poměru, zákon rozlišuje tři způsoby rozvržení doby služby:

- 1) rovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 2),
- 2) nerovnoměrné rozvržení doby služby (§ 53 odst. 3) a
- 3) dvousměnný, třísměnný nebo nepřetržitý režim služby (§ 53 odst. 4).

Tyto režimy přitom zákon odděluje a nepřipouští jejich překrývání či kombinování, tzn., že doba služby může být příslušníkovi rozvržena pouze podle jednoho z těchto režimů, tj. buď rovnoměrně, nebo nerovnoměrně nebo jako nepřetržitá doba služby, příp. režim ve směnách. Podle § 114 odst. 2 se pak příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby, zvyšuje základní tarif o 10 %.

Z obsahu spisu má soud za prokázáno, že policisté zařazení na oddělení žalobce se podílejí na zajištění výkonu služby výjezdové skupiny, přičemž zařazení policistů ve výjezdové skupině je určeno rozpisem policistů oddělení obecné kriminality a oddělení hospodářské kriminality. Na výkonu služeb ve výjezdové skupině se střídají všichni příslušníci uvedených oddělení, a to několika službami konanými v různých dnech v týdnu, včetně sobot a nedělí, a zajišťují tak nepřetržitý provoz ve smyslu § 53 odst. 4 služebního zákona. Dle rozpisu služeb za měsíc červenec 2010 měl žalobce v měsíci 1x pohotovost (14. 7. 2010 od 15,00 hod. do 22,00 hod) a dle rozpisu služeb za měsíc srpen 2010 měl žalobce v měsíci 2x pohotovost (dne 29. 8. 2010 od 15,00 hod. do 22,00 hod, a dne 30. 8. 2010 od 15,00 hod. do 22,00 hod.); uvedené období je dobou mezi vydáním prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí. Z rozpisu služeb rovněž vyplývá, že žalobce měl pravidelnou dobu služby od 7.00 hod do 15.00 hod. Ve dnech pracovní pohotovosti byl k dispozici pro plnění úkolů výjezdové skupiny; tímto okamžikem se podílel na činnosti výjezdové skupiny,

ale nikoli v rámci nepřetržitého provozu. Zařazování žalobce do činnosti výjezdové skupiny tak lze kvalifikovat jako plánované nerovnoměrné rozvržení služby podřazené potřebám bezpečnostního sboru (viz žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č.j. 6 Ads 59/2012-53).

Z pokynu č. 21/2010 ředitele Městského ředitelství policie Ostrava ze dne 29. 6. 2010 vyplývá, že služba výjezdové skupiny je zajišťována nepřetržitě (tedy 24 hodin 7 dnů v týdnu) střídajícími se příslušníky oddělení obecné kriminality a oddělení hospodářské kriminality. Do služby v rámci výjezdové skupiny jsou veleni dva až čtyři příslušníci denně. Takovou službu žalobce absolvuje podle rozvrhů služeb za měsíce červenec a srpen 2010 založených ve správním spise přibližně dvakrát měsíčně; to znamená, že se žalobce podílí na výkonu nepřetržité služby výjezdové skupiny cca patnácti hodinami měsíčně nad svou základní pracovní dobu. Z pokynu č. 21/2010 ředitele Městského ředitelství policie Ostrava ze dne 29. 6. 2010 rovněž vyplývá, že na zajištění výkonu této nepřetržité služby se podílí opakovaně všichni příslušníci, kteří se střídají. V daném případě se tedy u žalobce nejednalo o nahodilý výkon služby, neboť služba ve výjezdové skupině byla jím vykonávána několikrát v měsíci a režim jeho velení do výjezdové skupiny byl ustálený a předem plánovaný.

Zákon výslovně neupravuje takové situace, kdy příslušník běžně vykonává službu způsobem, který by se dal označit jako rovnoměrné rozvržení doby služby, a současně se částečně podílí na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě.

Při definování charakteru služby žalobce je třeba jednoznačně jeho činnost podřadit pod jeden ze zákonem definovaných režimů služby, zákon nepočítá s překrýváním či kombinováním několika režimů služby.

Při posouzení, o jaký způsob rozvržení služby se v případě žalobce jedná, soud zvažoval poměr doby služby, kterou žalobce vykonává ve své běžné pracovní době, tedy v době od 7:00 hod do 15:00 hod, a doby služby vykonané mimo ni. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce se podílí na výkonu služby ve výjezdové skupině mimo svou běžnou pracovní dobu přibližně 15 hodinami měsíčně. Ostatní službu v rámci svého běžného zařazení vykonává žalobce ve zbývající pracovní době, tj. přibližně 150 hodinách měsíčně. Doba, kterou žalobce stráví při zajišťování služby výjezdové skupiny mimo svou běžnou pracovní dobu, činí tedy přibližně 10 % celkového fondu jeho pracovní doby.

Dalším možným aspektem jsou skutečnosti vyplývající z ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, tedy že za dvousměnný nebo třisměnný režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích.

Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadující výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24 hodinových směnách a režim služby podle odst. 5.

V daném případě ze spisového materiálu ani z tvrzení účastníků nevyplývalo, že by se příslušníci příslušných oddělení podíleli na výkonu služby v nepřetržitém režimu zajišťovaném denně v pracovních dnech dvěma až třemi osobami z obou oddělení (ve výjezdové skupině) a ve dnech pracovního klidu a volna třemi až čtyřmi osobami z obou oddělení (ve výjezdové skupině) z důvodu vyšších nároků na jejich výkon. Z obsahu správního spisu vyplývá, že tento stav je dán požadavky na složení výjezdové skupiny vycházející z čl. 2 pokynu ředitele Městského ředitelství policie Ostrava ze dne 29. 6. 2010.

Z uvedeného pokynu rovněž vyplývá, že se policisté na daných odděleních ve výkonu této služby pravidelně střídají.

Za této situace dospěl soud k závěru, že pokud se žalobce účastní na zajištění nepřetržitého výkonu služby ve výjezdové skupině přibližně dvěma, popř. třemi směnami měsíčně, aniž by pro nižší počet služeb byly relevantní důvody (kromě spravedlivého podílu všech příslušníků daného oddělení na zajištění služby výjezdové skupiny), tedy nemůže být požadavek na vzájemné střídání se příslušníků ve směnách naplněn, nemluvě o požadavku, aby se tak dělo v rámci 24 hodin po sobě jdoucích.

Ve vztahu k ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého se základní tarif příslušníka, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby, zvyšuje o 10 %, lze dospět ke stejnému závěru. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí „zvýhodnění příslušníků, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli, je odůvodněno tím, že u nich dochází k narušení biorytmu a společenského a rodinného života“. Předmětné desetiprocentní zvýšení základního tarifu má tedy za cíl kompenzovat mimo jiné odpovědnost a namáhavost vykonávané služby. Citované ustanovení míří především na případy, kdy příslušník úskalím spojeným se směnným režimem služby čelí pravidelně, tedy se v rámci svého zařazení podílí pouze či převážně na zajišťování nepřetržitého režimu služby a z tohoto titulu je jeho služba obdobně zatěžující jako například třisměnný provoz.

V daném případě služba žalobce není takového charakteru, aby dlouhodobě působila na biorytmus a rodinný a sociální život a není tedy službou konanou ve směnách.

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí, že je neshledal důvodnými z následujících důvodů:

K námitce v prvním žalobním bodu, kdy žalobce poukazuje na procesní vady, soud uvádí, že žalobce má nepochybně právo na seznámení se se shromážděnými podklady před vydáním rozhodnutí i právo navrhnout důkazní prostředky (ust. § 174 zákona), k čemuž před správním orgánem prvního stupně nedošlo a i žalovaný takové pochybení připustil. Soud přesto z tohoto důvodu nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že uvedené pochybení za situace, kdy prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí výslovně označil skutečnosti, z nichž při svém rozhodování vycházel (tyto skutečnosti jsou doloženy ve správním spisu), uvedl adekvátní právní úpravu, kterou se řídil při vydání rozhodnutí, jež je srozumitelné (neboť z něj jednoznačně plyne jak a na základě jaké úvahy prvostupňový orgán rozhodl) bylo „konvalidováno“ v rámci odvolacího řízení, kdy odvolací orgán v rámci „Vyrozhodnění o složení senátu poradní komise“ ze dne 6. 12. 2010 žalobce poučil o jeho právech ve smyslu ust. § 172 a § 174 zákona. Nadto žalobce sám netvrdí, potažmo neprokazuje, jak konkrétně se tato vada v jeho případě promítla do rozhodnutí ve věci samé.

Nedůvodnými shledal soud i námitky *ve druhém žalobním bodu*, v němž namítá žalobce, že žalovaný se řádně nevypořádal se všemi námitkami odvolání, a to zejména s námitkou, zda zrušením směnného režimu služby nedochází nejen u žalobce, ale u všech příslušníků útvaru vyšetřování v rámci Městského ředitelství Ostrava k obcházení zákona. Žalobce nesouhlasí s tím, že zrušení směnného režimu bylo zajištěno výjezdovou činností prostřednictvím systému nařízených pohotovostí a přesčasů, když pohotovosti a práci přesčas lze nařídít ve smyslu § 62 a 54 pouze tehdy, vyžaduje-li to důležitý zájem služby, který v daném případě dle žalobce dán není.

Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný za důležitý zájem služby, pro který lze nařídit služební pohotovost ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona, označil takovou skutečnost, která může přispět či zajistit kvalitní a řádné plnění úkolů vyplývajících z právních předpisů a tedy i nezbytnost zajištění výjezdové činnosti v rámci služby, kde je jmenovaný zařazen. Vzhledem k obsahu napadeného rozhodnutí je soud toho názoru, že sice žalovaný se s uvedenou námitkou vypořádal toliko obecně, navzdory tomu dospěl soud k závěru, že žalovaný se k jejímu obsahu ani konkrétněji vyjádřit nemohl, když ve své podstatě je tato námitka námitkou hypotetickou předjímající skutkový stav, který ke dni napadeného rozhodnutí nenastal. Pokud žalobce měl za to, že bude v následném čase krácen tím, že mu bude nařízena práce přesčas, aniž by tomu odpovídala adekvátní náhrada, tj. byla proplacena v souladu se služebními předpisy a započítána do výše odchodného, má možnost využít k tomu odpovídající právní prostředky obrany, tedy např. žalobu o stanovení výše náhrady za práci přesčas, popř. žalobu proti rozhodnutí o odchodném. Nelze však úspěšně namítat skutečnosti, které dosud nenastaly, když takového skutečnosti nejsou ze své podstaty ani skutečnostmi přezkoumatelnými právě proto, že tvrzené skutečnosti v době vydání napadených rozhodnutí nenastaly. V souvislosti s tím poukazuje soud na již uvedené, a sice, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce obsažené v *závěrečném třetím žalobním bodu* ohledně tvrzení, že napadená rozhodnutí porušují ve svém důsledku jeho ústavně zaručené právo na spravedlivou odměnu za práci podle čl. 28 Listiny základních práv a svobod. Žalobce přitom tvrdí, že se mu stejné odměny nedostává, neboť skutečným důvodem napadeného rozhodnutí byla pouze snaha snížit jeho příjem, kterým má být kompenzován schodek v hospodaření s rozpočtovými prostředky Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje.

Uvedené tvrzení dle soudu není vyjádřeno v natolik konkrétní míře, aby mohlo být soudem přezkoumáno. Samo tvrzení, že „žalobci se nedostává stejné odměny za stejnou službu proto, že skutečným důvodem napadeného rozhodnutí byla snaha snížit jeho příjem, kterým má být kompenzován schodek v hospodaření s rozpočtovými prostředky Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje“ postrádá prvek uvedení konkrétních, soudem přezkoumatelných indicií, aby soud mohl dospět k jednoznačnému závěru o příčinném řetězci jednotlivých tvrzení. V této námitce především absentuje specifikace, jaký služební příjem a za jakou službu má žalobce na mysli a ve vztahu ke kterým konkrétním příjmům či ve vztahu ke které konkrétní službě jiného příslušníka tvrdí žalobce porušení svého práva na spravedlivou odměnu za práci. S ohledem na hypotetický charakter námitky, soud nepřistoupil k doplňování této námitky, která tak, jak byla vyjádřena, nemohla být shledána úspěšnou.

Soud tedy uzavírá, že žalobci nepřisvědčil v tom, že má nárok na 10% zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona. Jak bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí správně uvedeno, žalobce nevykonává službu v dvousměnném, třísměnném či nepřetržitém režimu služby.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu